

Αποϋλοποίηση των μετρητών: Επιστροφή στη φεουδαρχία – απολυταρχία κι ακόμα παραπέρα

Δημοσιεύτηκε στις Δευτέρα, 22 Φεβρουαρίου 2016 19:27 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

Γράφει ο οικονομολόγος MBA, κ. Νικόλαος Διάκος.

Η κυβέρνηση, κατ' έπιταγή του νέου μνημονίου, έχει συστήσει ειδική ομάδα εργασίας -task force- για τή δραστική διάδοση χρήσης του λεγόμενου πλαστικού χρήματος. Η μελλοντική στόχευση, δέν αποκρύπτεται ότι, στην ούσια, αφορά τή γενίκευση τής χρήσης του μέσου αυτού, που μόνο καταχρηστικά μπορεί νά ονομάζεται «χρήμα», δηλαδή πράγμα, αφού είναι άυλο, δηλαδή μή-πράγμα.

Στήν πραγματικότητα, αυτό που επιχειρείται, είναι ή αποϋλοποίηση τών μετρητών.

Εϊδικά ο έλληικός λαός, θυμάται καλά τόν τραυματικό αυτό ορο και τήν αποϋλοποίηση τών μετοχών που συντελέστηκε στήν ιδιωτική οίκονομία ... Τό θυμάται καλά, γιατί λίγα χρόνια μετά, έπακολούθησε ή μεγαλύτερη ληστεία ιδιωτικής περιουσίας, που χαρακτηρίστηκε από τήν απερίγραπτη άδιαφάνεια μέ τήν όποια άλλαζαν τότε χέρια τά πακέτα τών μετοχών: αρχικά έντός τής χώρας, για νά φυγαδευτούν τελικά έξω από αυτή. Άραγε θά εϊχε συμβεί τό σκάνδαλο του χρηματιστηρίου μέ τίς χάρτινες μετοχές που ύπηρχαν πρίν;

Στή σχεδιαζόμενη αποϋλοποίηση τών μετρητών, προβάλλεται σταθερά μόνον ή μία όψη, αυτή τών έπιδιωκόμενων πλεονεκτημάτων, και κυρίως, ο εύρώ-άστικός μύθος τής «πάταξης τής φοροδιαφυγής».

Φοροδιαφυγή. Η πιο χρησιμοποιημένη λέξη στά έκ τής άγγλικής μεταφραζόμενα νομοσχέδια και στά έπίσης έξωθεν ύπαγορευόμενα δελτία εϊδήσεων ή μάλλον δελτία πλύσης έγκεφάλου, που άποτελεϊ έναν εύρώ-άστικό μύθο. Και αυτό γιατί, άναπόδραστα, τά βάρη τής πάταξης τής φοροδιαφυγής θά πέσουν, για μία άκόμα φορά, στίς πλάτες τών άδυνάτων, δηλαδή εκείνων που έχουν λίγη ή καθόλου διαπραγματευτική ίκανότητα στήν έμπορική συναλλαγή : ήδη τά φροντιστήρια μετακυλίου τόν ΦΠΑ, που πρόσφατα τους έπιβλήθηκε, στους έργαζόμενους τους (μέ μικρότερη άμοιβή) και στους πελάτες τους (μέ άκριβότερη τιμή). Άς μήν άμφιβάλλει κανείς, ότι άνάλογα θά πράξουν και οι λοιπές κατηγορίες έλεύθερων επαγγελματιών, που θά ύποχρεωθούν νά βάλουν μηχανάκια POS. Ούτε νά διερωτάται κανείς από ποιά τσέπη θά βγούν τά 7 – 9 δίς τής φοροδιαφυγής που άναφέρει ή έτήσια έκθεση τής Κομισιόν για τήν Ελλάδα ... Στο μεγαλύτερο μέρος τους, άπλά θά προστεθούν στίς έπιβαρύνσεις τών άδυνάτων μαζί μέ τούς άλλους φόρους, τίς ύψηλότερες κρατήσεις κλπ., ένώ θά αφαιρούνται από τά διαρκώς συρρικνούμενα εϊσοδήματά τους.

Όμως, ύπάρχει και άλλη όψη στήν αποϋλοποίηση τών μετρητών, και αυτή δέν είναι θετική:

1. Τά έπιδιωκόμενα πλεονεκτήματα από τήν χρήση τών καρτών κλπ είναι όντως πλεονεκτήματα;

Μπορεί νά πράττει κανείς σύμφωνα μέ τήν έλεύθερη βούλησή του ή/και του άντισυμβαλλομένου του (π.χ. του πωλητή), συνήθως χωρίς νά χρειάζεται συγκατάθεση από κάποιον τρίτο (που έποπτεύει ή παρακολουθεί). Μέ άλλα λόγια, ο έφερων χαρτονόμισμα έχει έξουσία στά χέρια του και ή έξουσία αυτή ένσωματώνεται στό ύλικό χρήμα. Η χρήση κάρτας και, άκόμα περισσότερο, ψηφιακού «χρήματος» αφαιρεί από τόν πολύπαθο πολίτη αυτή τήν έξουσία, καθώς μετατρέπεται σε άπλό χρήστη μίας ύπηρεσίας, ο όποιος μπορεί μέν νά έχει διάφορα προνόμια, για όσο καιρό του έπιτρέπονται, αλλά όχι έξουσία.

Ένοψει τής σχεδιαζόμενης αποϋλοποίησης τών μετρητών (μετάβαση σε μία άχρήματη κοινότητα), θά πρέπει νά γίνει κατανοητό από όλους, τόσο τούς ψηφοφόρους, όσο και τούς έκλεγμένους άντιπροσώπους, ή ούσιώδης διαφορά που ύπάρχει άνάμεσα στό χαρτονόμισμα και τό πλαστικό ή ψηφιακό «χρήμα»:

Μέ τό ύλικό χρήμα, τό κράτος (ή Ε.Ε. πλέον) έκδίδει και κυκλοφορεί χαρτονόμισμα. Ταυτόχρονα, εκείνος που έχει στήν κατοχή του χαρτονόμισμα διακρατεί και ίσοποση άξία, τήν όποια μπορεί νά μεταφέρει ή νά μεταβιβάσει έλεύθερα. Ο ρόλος τής Κεντρικής Τράπεζας (τής Ε.Κ.Τ. πλέον) περιορίζεται στό τύπωμα, τήν κυκλοφορία και τήν άποθεματοποίηση του χρήματος, για όσο διάστημα χρειάζεται.

Μέ τό άυλο «χρήμα» (πλαστικό-κάρτα ή ψηφιακό), ή Εύρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, δηλαδή μία υπερεθνική τράπεζα ιδιωτικών συμφερόντων, άποκτᾶ άπόλυτη έξουσία έποπτείας και παρακολούθησης. Η διόγκωση του ρόλου της γίνεται εις βάρος του έλληικού κράτους, που ύποβιβάζεται σε άπλό διεκπεραιωτή, και κυρίως, εις βάρος του πολίτη, ο όποιος χάνει πλέον τήν έξουσία νά φέρει και νά διακρατεί άξία και ύποβιβάζεται σε άπλό χρήστη «έξυπνων» ύπηρεσιών. Φυσικά, ή παροχή τών ύπηρεσιών αυτών ύπόκειται σε πολλές προϋποθέσεις που πρέπει νά εκπληρώνει ο χρήστης, μέ τή λίστα τών προϋποθέσεων νά μεταβάλλεται διαρκώς και, πιθανά, μέ έλλειψη διαφάνειας. Ανά πάσα στιγμή, ο έποπτεύων – παρακολουθών (ή Ε.Κ.Τ.) που έχει τήν πλήρη έξουσία, μπορεί νά άνακαλέσει τό δικαίωμα χρήσης («Μάς συγχωρέιτε, ή κάρτα σας δέν γίνεται άποδεκτή») που θά ίσοδυναμεί μέ τόν ... ξαφνικό θάνατο του χαζού πλέον χρήστη. Τότε τί γίνεται;

2. Έξάλλου ή σχεδιαζόμενη αποϋλοποίηση του χρήματος και ή όλική μετάβαση στό πλαστικό – ψηφιακό «χρήμα», χαρακτηρίζεται από μία έπιπλέον δυσμενή εξέλιξη : έμπεριέχει έλλειμμα Δημοκρατίας, καθώς συνιστᾶ έπιδείνωση τών όρων τής Δημοκρατίας και έπιστροφή σε όρους φεουδαρχίας – άπολυταρχίας.

Κατά τούς τελευταίους τρεϊς αϊώνες περίπου, παρατηρήθηκε μία έξελικτική πορεία στή μορφή του χρήματος, ή όποια άντιστοιχεί στίς κοινωνικές – πολιτειακές εξέλιξεις που έλαβαν χώρα στό ίδιο διάστημα. Μέ άδρές γραμμές, μπορούμε νά περιγράψουμε τήν εξέλιξη αυτή σε διαδοχικά βήματα μέσα στό χρόνο, έτσι :

- α. χρυσό νόμισμα (φεουδαρχία)
- β. χαρτονόμισμα ανταλλάξιμο σε χρυσό «ἐπί τῇ ἐμφανίσει» (ἀστικό πολίτευμα)
- γ. χαρτονόμισμα ἀπλό, δηλ. μὴ ανταλλάξιμο (κοινωνία τῶν πολιτῶν)
- δ. πλαστικό «χρῆμα», δηλ. κάρτα πιστωτική, χρεωστική κλπ
- ε. ψηφιακό «χρῆμα», δηλ. με χρήση τοῦ διαδικτύου (παγκόσμιο χωριό).

Καθὼς ἀφαιρεῖται μέχρις ἐξαφανίσεως κάθε ἐξουσία πού βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ ἀπλοῦ πολίτη, αὐτός ὀλοένα καὶ περισσότερο μοιάζει με τὸν δουλοπάροικο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο καὶ προήλθε. Ὅπως ἐπὶ φεουδαρχίας – ἀπολυταρχίας, ὁ ἄρχοντας ἤλεγχε ἀσφυκτικά κάθε δραστηριότητα τοῦ δουλοπάροικου, ὁ ὁποῖος δὲν μπορούσε νὰ κάνει τίποτα χωρὶς τὴν ἄδειά του, ἔτσι καὶ τώρα ὁ (χαζοχαρούμενος) χρήστης τῶν «ἔξυπνων» ὑπηρεσιῶν, ἂν παραβιάσει τοὺς ὅρους τῆς πολιτικῆς ὀρθότητος, μπορεῖ με τὸ πάτημα ἑνὸς κουμπιοῦ νὰ διαγραφεῖ ἀπὸ τὸ προσκήνιο.

3. Τὸ ὑλικὸ χρῆμα εἶναι ἀνώνυμο, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἡ ψήφος, καὶ ἐπομένως, δημοκρατικό. Ἡ χρήση τοῦ ὑλικοῦ χρήματος, ὅπως καὶ τῆς ψήφου γίνεται ἐλεύθερα, καὶ με τὸν τρόπο αὐτό, προστατεύεται ὁ ἀδύναμος πολίτης ἀπὸ τὸν ἔλεγχο πού μπορεῖ νὰ ἀσκῆσει ἐπάνω του κάποιος με πολὺ περισσότερη δύναμη.

Ἀντίθετα, κάθε συναλλαγή πού πραγματοποιεῖται με τὸ πλαστικό – ψηφιακό «χρῆμα», καταγράφεται πλήρως : τὸ ὄνομα, ἡ τοποθεσία, ὁ χρόνος, τὸ κατάστημα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀκριβὲς εἶδος τῆς δαπάνης εἶναι στὴ διάθεση καθενὸς πού ἔχει τὴν κατάλληλη πρόσβαση, νόμιμα ἢ παράνομα, καὶ μάλιστα σὲ βάθος χρόνου.

Συμπερασματικά, ἐνῶ ὅλα τὰ γνωστά Συντάγματα προβλέπουν, ὅτι ἡ ἐξουσία πηγάζει ἀπὸ τὸ λαό, ὁ πολυπαθὸς πολίτης, ἰδιαίτερα στὴν Ἑλλάδα, δὲν βλέπει νὰ ἐπαληθευτεῖ κάτι τέτοιο στὴν πράξη. Ὅλοένα καὶ περισσότερο, αἰσθάνεται ὡς ὑπόδουλος καὶ ὄχι ὡς κυρίαρχος. Ἡ πρόβλεψη τοῦ Συντάγματος ἔχει φαλκιδευθεῖ σὲ μεγάλο βαθμὸ στὴν πορεία τοῦ χρόνου, καθὼς με τὴν καταλυτικὴ ἐπίδραση τῆς τεχνολογίας, τὸ προσωπικὸ στοιχεῖο σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς χάνει ἔδαφος ὑπὲρ τοῦ ἀπροσώπου στοιχείου...

Ποιά ἐξουσία θὰ ἔχει ποιὸς λαὸς στὸ παγκόσμιο χωριό;

Δὲν εἶναι ὑπερβολικὸ νὰ ἰσχυριστοῦμε, ὅτι τὸ χαρτονόμισμα ἀναδεικνύεται, ἴσως, ὡς τὸ τελευταῖο ὄχυρὸ λαϊκῆς ἐξουσίας!

Κι' ἀκόμα, πρέπει νὰ ἀναλογιστοῦμε ὅλοι μας, ὅτι ἂν ὑλοποιηθοῦν οἱ σχεδιασμοὶ περὶ ἀγρήματης κοινωνίας, θὰ διαμορφωθεῖ μία κοινωνικὴ πραγματικότητα χειρότερη ἀπὸ τὸ ἐπὶ φεουδαρχίας παρελθόν, καθὼς τότε μὲν ὁ ἄρχοντας ἦταν γνωστός στοὺς ἀρχομένους, με τὰ καλά του καὶ τὰ κακά του, ἐνῶ τώρα στήνεται μία ὑποδομὴ γιὰ μεταβίβαση – παράδοση τῆς ἐξουσίας, στὸ κοντινὸ μέλλον, σὲ κάποιον παγκόσμιο ἄρχοντα τοῦ παγκόσμιου χωριοῦ, πού μέχρι τώρα ἀκόμα, κατὰ τὸ χρόνο λήψης τῶν ἀποφάσεων, εἶναι ἄγνωστος. Ἔως πότε ὁμως;

[Ενωμένη Ρωμηοσύνη](#)